

forholdene utvivlsomt trænge til Forbedring — kunde bringes i en saadan Tilstand, at den kunde blive i Stand til dels at leve et lykkeligt Liv, dels at bære sine egne Udgifter. Det var hele Udvalget, baade Højre og Venstre enigt om, men videre gif Enigheden ikke, idet Udvalget derefter delte sig i tre Dele, et Flertal og to Mindretal. Det ene Mindretal var det ærede Medlem for Nykjøbing (Clausen), til hvis Indstilling jeg snart skal komme, og det andet Mindretal var Medlemmerne Styrup og Bille og det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Tvermoes), der som nævnt har været Medlem af den fornævnte Kommission. Flertallet stillede da det Forslag, at der skulde indsættes en Regjeringskommission over Den, som i to Aar skulde have den Opgave at undersøge Administrationsforholdene i det Hele, Landvæsenforholdene, Produktionsforholdene, om det var nyttigt, at der blev et nyt Sufferkoger, om Den i det Hele kunde opretholdes som jufferdyrkende &c. Til den Ende foreslog man, at Kommissionen skulde bestaa af en Landvæsenkyndig, en Jurist og en Tredie, som ikke behøvede at henhøre til noget bestemt Fag. Staten skulde selvfølgelig lomme denne Kommission, som tillige skulde være en regjerende Kommission, hvis Myndighed skulde være i to Aar, og i denne Tid skulde Staten staa i Forstud for de militære Udgifter. Det var det, som Flertallet bød. Et Mindretal, som jeg før nævnte, med Bille i Spidsen, mente vel, at det var nødvendigt, at alle disse Undersøgelser foretoges, men at man hertil blot behøvede at tilførdne Gubernøren to fagkyndige Mænd, som kunde foretage de Undersøgelser, Flertallet ønskede. Heller ikke dette Mindretal var altsaa blindt for, at det var i den Retning, der skulde arbejdes paa Den. Det 3die Mindretal, det ærede Medlem fra Nykjøbing (Clausen), foreslog en parlamentarisk Kommission. Hvorledes stillede nu den høitærede Finansminister sig til disse, ogsaa fra Flertallets Side velvillige Forslag, ved hvilke man midlertidig vilde hjælpe Derne ud af deres Forlegenhed. Man kunde jo gaa ud fra, at naar Kommissionen havde havt to Aar til at undersøge Forholdene og var kommen derover med Rigsdagens Billigelse, fulgte det simpelthen deraf, at man vilde blive nødt til at gaa videre i den Retning, Kommissionen maatte paapege. Den høitærede Finansminister erklærede imidlertid ved Lovforslagets 2den Behandling dette Forslag for aldeles uantageligt. Ikke desmindre blev det vedtaget her i Thinget med 44 Stemmer mod 29, og siden den Tid har den høitærede

Finansminister saa paa egen Haand og paa eget Ansvar sendt Penge derover, efter som det behøvedes. Det er denne Stilling, som den høitærede Finansminister, hvad man meget maa beklage, har indtaget, idet han ikke en Gang imødetom den Velvillie, som Udvalgets Flertal viste mod ham. Den høitærede Minister vil erindre, at man virkelig den Gang forsøgte en saglig Forhandling med ham, der var den Gang saglig Forhandling over hele Linien, jeg skal endogaa nævne, at det ærede Medlem fra Nørreundby (Suel), der til ingen Tider er stærkt oppositionel og mindst var det den Gang, var Ordfører for Udvalget, men den høitærede Finansminister erklærede Forslaget for aldeles uantageligt; han havde kun det ene Raad, at sende Pengene derover, eller at Moderlandet overtog Militærbyrderne og saa forøvrigt lod det gaa i den gamle Gænge. Det kunde imidlertid Udvalgets Flertal, saa ønskeligt det end fandt det at komme til en virkelig Ordning og Undersøgelse, ikke gaa ind paa; man maa jo nemlig indrømme, at det er ingen Gæve for Danmark, at Tilstanden er saadan i dets Kolonier. Nagtet altsaa Udvalgets og Thingets redelige Ønske om at komme overens med Finansministeren holdt denne haardt ved, at Moderlandet skulde simpelthen overtage at udrede Militærudgifterne til de vestindiske Der. Jeg nægter ikke, at jeg deri har set et Bevis — jeg har tit tænkt over denne Sag — paa den høitærede Finansministers mærkværdige Dogmatisme, en Dogmatisme, som jeg tror for en Del er Skyld i den Politik, der nu føres fra Ministeriets Side, en Politisk, som bestaar i at holde fast ved de Sætninger, man en Gang har sat sig i Hovedet, og som man vil føre igjennem, hvorledes det saa end gaar. Det er det Samme, som Juristerne staa paa, naar de sige: Lad Retten have sin Gang, om saa Verden gaar under! Det var ønskeligt, om der var noget Mere af, hvad man kalder Opportunisme, hos den høitærede Finansminister, det var der nu ikke den Gang, det beviste han klart nok den Gang, og han beviste det endnu. Nagtet Tilstanden har været saaledes, som den var de Gange, vi have forhandlet denne Sag, søgte vi virkelig at bringe noget Godt ud af Sagen. Og nu i Aar, da Tilstanden er, som den er, bringer Ministeren akkurat det samme Lovforslag frem, som han fremsatte for 3 Aar siden, nagtet han allerede den Gang fik Thingets Bøtum for, at det vilde man ikke have med at gjøre. Jeg maa derfor tilstaa, at jeg har ikke mindste Haab om, at der kan komme Noget ud af at forhandle Sagen med den høitærede Finansminister, og jeg kan derfor efter mit Kjend-